

Je tu jaro...

Když kluk dozraje do věku, kdy křivky dívčího těla mu přestávají být lhostejné a on najednou neví co s očima, zrcadlo doma začne být téměř nepostradatelné při hledání toho nejlepšího účesu i při obhlížení svých bicepsů podtrhujících opravdovou mužnost, potom se svět začne měnit k nepoznání.

Venku je opravdové jaro, příroda se oblékne do svatebních šatů utkaných z kvítků třešní, hrušek i jabloní, všechno kolem tak krásně voní a dívky jsou tak krásné. Takový je máj, lásky čas, takové je jaro života každého z nás.

Tu dívku jsem potkal náhodou. Vlastně ne, přišla se svou kamarádkou Boubelkou. Boubelku jsme já i moji kamarádi znali velice dobře již delší dobu. Bylo prima s ní posedět nad sklenkou čehokoli a bavit se jejím chichotáním, nakrucováním a mazaným předváděním svých vnaď. Nezapírám, líbilo se mi to.

Mému kamarádovi ještě víc. Ale tentokrát mne Boubelčiny figle jaksi přestaly zajímat. Seděli jsme s kamarádem u piva, když obě přišly a přisedly si k našemu stolu. Nevím, co se stalo. Když se poprvé střetly moje oči se zářícíma očima té nové neznámé, pohltilo mne cosi nedefinovatelného, nevěděl jsem co s rukama, nevěděl jsem, co říct, a neustále jsem měl pocit, že mi na sobě samém něco vadí. Nervózně jsem si hrál se sklenicí na stole a čím víc jsem se bránil pohledu do jejích očí, tím častěji se oba pohledy střetly.

Nevím, kudy se ubírala vzájemná konverzace, nevím vůbec nic. Byla krásná. Dlouhé vlasy rozpuštěné na záda, krásný široký úsměv a ty zvláště zářící oči tak trochu plaché, trochu vyzývavé, a ještě trochu dětské.

Tahle dívka v minisukni a lehkém modrém pláštíku mi byla tak blízko a já se v tu chvíli začal bát, zda je to skutečnost či sen. Učarován kouzlem dívčího jara jsem nepostřehl, jak mezi námi došlo k životně důležité dohodě: „Tak tedy zítra ve dvě. Platí?“ Její cudné zaváhání, mírné pokrčení rameny a z úst vypadnuvší slůvka „Nevím, možná“ mi dávala naději, abych zítra to prvé rande nepropásl.

Ten den do mne už nic nebylo. Také noc byla bezesná. Hodiny se vlečou a vlečou. Osobní hygiena byla mimořádně pečlivá, také s tím, co na sebe, byly problémy, a boty je třeba vyčistit. Čím víc se blížila hodina schůzky, tím více v mé mysli pomatenosti přibývalo. Stojím s malou kytičkou na místě, kde jsem se včera s těma zářivýma očima rozloučil. Přeshlapuji sem... tam..., kolemjdoucí o mne zakopávají, zatímco já se netrpělivě rozhlížím po světlemodrém pláštiku.

Dívka mých snů přichází a mne polévá takové podivné horko, vysychá mi v ústech a okolní ruch se proměňuje v podivný hukot. Naše zrak se opět střetnou, pak dívka své oči cudně sklopí, usměje se na mne a její „Ahoj“ mne konečně trochu vzpamatuje. Chvilí jdeme spolu ulicí jen tak vedle sebe a až po chvílce se prsty mé ruky velice opatrně přibližují k ruce její a po několika nejistých dotecích se obě ruce spojí a jdeme kamsi z města ven k nedalekému lesu. Moje první velká láska právě začíná.

Cesty lidských osudů a prvních lásek jsou nevyzpytatelné. Některé z nich se brzy rozplynou jako pára nad hrncem, jiné jsou delší, některé z nich jsou na celý život.

Ani ta naše cesta zatím ještě nekončí. To jsme se prošli. Padesát let společného života uteklo jako voda. Jsme možná tak trochu unaveni z té dlouhé životní pouti a přibylo možná i trochu vrásek, ale já se mohu ještě pořád dívat do těch překrásně zářivých očí. Když pohlédnu z okna, tak vidím, jak se příroda zase oblékla do jarních šatů utkaných z kvítků třešní, hrušek a jabloní. Je máj, je lásky čas.

Studentská láska

Spím, či bdím?

*To jen tak vzpomínám
na mládí, na studentské lásky,
se kterými často usínám.*

*Je to už dávno, vše odvál čas,
kdy toužil jsem po prvním polibku
od té dívky dlouhovlasé.*

*Já hlupák, co čekal jsem,
když má ústa byla němá
a kuráž jí vyznat lásku byla v nedohlednu.
Dobře mi tak.*

Džina

Říkají jí Džina. Chodí do čtvrté třídy a učení jí moc nejde. Při vyučování sedí jakoby nepřítomná, bloumá kolem sebe, skoro jako by nechtěla vědět, co se právě ve třídě děje. Když ji paní učitelka vyvolá k tabuli, stojí před tabulí s hlavou sklopenou k zemi, jako by se styděla. Nevnímá, co jí paní učitelka právě říká:

„Džino, prober se. Ptala jsem se tě na něco.“

Džina se podívá na učitelku, jako by chtěla něco odpovědět, ale vzápětí opět skloní hlavu a mlčí.

„Víš, co? Posad' se raději. Dnes ti známku nedám. Těch pěttek už máš dost. Ale takhle to dál nejde. Musíš zabrat,“ domlouvala učitelka malé žákyni.

Džina se posadila do lavice a chtěla mít od všech ve třídě pokoj. Všichni jsou protivní, myslela si v duchu. Ve třídě nemá žádné kamarády. Nikdo z dětí se s ní nebaví. Často se jí vysmívají. Ona školu přímo nenávidí. Ví však, že do školy chodit musí. Žije v pěstounské rodině. Pro ni to ale není domov. Všichni jsou na ni přísní, nejraději by utekla, ale nemá kam. Její poraněnou dětskou duší se prolíná strach se vztekem a nenávistí, s touhou po troše lásky.

Džina žila se svými rodiči téměř do sedmi let. Ale již od prvních chvil, kdy začala vnímat své okolí, neměla na růžích ustláno. Často měla hlad, nebylo co jíst. Maminka jí občas schovala kousek kuřecího masa s rohlíkem, ale to jen když otec nebyl právě doma. Maso bylo vždy jen pro něho. Nejčastějším jídlem byl kousek chleba a hrnek polotučného mléka nebo čaj. Panečku, to bylo něco, když občas maminka uvařila třeba „slepičí polévku z pytlíku,“ jak tuhle práškovou směs Džina po svém pojmenovala.

Otec pracoval jako pomocný dělník na stavbě a často chodil domů z práce až pozdě večer a většinou opilý. Často na maminku křičel, dokonce několikrát Džina viděla, jak maminku bil. Maminka často plakala. Když bylo Džině asi pět let, otec od nich odešel. Džina byla ráda, že je pryč. Svého otce se moc bála. Bývala od něho často bita. Těšila se, že bude

doma konečně klid a že spolu s maminkou si budou žít mnohem lépe. Ze začátku to tak vypadalo. Maminka měla na Džinu více času, a tak si obě spolu povídaly, někdy se i zasmály. Ale jak plynul čas, maminka byla stále nervóznější, často na Džinu křičela. Jednou jí dokonce vyčetla, že kdyby tady nebyla ona, tak si mohla žít mnohem líp. Džinu to tenkrát moc mrzelo a dlouho plakala. Vždyť má svoji maminku ráda. Proč ji nechce? Honily se hlavou tyhle podivné myšlenky, na které nebyla žádná odpověď.

Jednoho dne, když se Džina vrátila ze školy domů, našla maminku ležet na podlaze. Sklonila se nad ní a celá vystrašená se snažila mamince pomoci.

„Maminko, mami, maminko, co ti je? Vstávej, tady nemůžeš ležet.“

Vtom dětská dušička utrpěla další ránu, když zcela opilý matka ze svých úst chraplavým hlasem jen vyřkla: „Nech mě bejt, parchante mizernej. Jdi do prdele!“

„Maminko, já tě mám ráda, maminečko moje!“ se slzami v očích stále opakovala Džina. Vyběhla ven z bytu a zazvonila na sousedku v domě. Otevřely se dveře a objevila se paní Beránková. Je to hodná paní. Občas podstrčila Džině nějakou tu dobrotu, jednou dokonce i velkou čokoládu.

„Paní Beránková, pomozte mi, maminka leží doma na podlaze a je jí špatně. Nevím, co mám dělat!“

„Aha, tak pojď, půjdeme se na maminku podívat,“ prohodila paní Beránková tónem, jako by již předem věděla, o co jde. Když přišly obě zpátky do bytu, kde maminka ležela, Beránková jen tak pro sebe prohodila: „Panebože, ty ses zase zřídila.“

Obrátila se na Džinu, aby přinesla mokrý ručník z koupelny. Když Džina odběhla pro ručník, Beránková ještě dodala: „Takhle už to dál nejde, chudák ta malá. Že se trochu nestydíš! Zavolám teď záchranku, oni si s tebou poradí. Já tady nezmůžu nic.“

Džina se vrátila s mokrým ručníkem. Beránková přiložila ručník mamince na hlavu a řekla: „Já mamince nepomůžu, Džino, zavoláme záchranku a oni maminku odvezou do nemocnice. Ty zatím budeš do zítřka u mne, ano?“

Džina byla ráda, že paní Beránková mamince pomůže, a tak spokojeně a oddaně jen odpověděla: „Ano, paní Beránková. Jste moc hodná.“

Čas běžel dál a podobné scény se opakovaly. Džina jako by si už na tyto situace zvykla. Už ví, že se maminka často opíjí, a začíná to brát jako samozřejmost.

Jednoho dne, když se Džina vrátila ze školy, maminka doma nebyla. Džina si pomyslela, že maminka šla asi nakupovat nebo si něco zařídit. Bezstarostně si sedla k oknu a pozorovala, co se venku děje. Byl už večer a maminka se stále nevracela. Džině to začalo být divné a také měla hlad. Když začala hledat něco k jídlu, teprve v té chvíli si všimla, že na stole leží nějaký papír a na něm je něco napsáno.

„Moje milá holčičko, musím si něco důležitého zařídit. V ledničce máš mlíko a koupila jsem ti rohlíky. Jo, tady na stole máš stovku na jídlo, kdybys potřebovala. Mám tě moc ráda. Máma.“

Přečetla si vzkaz na papíru, nalila si do hrnečku trochu mléka a zakousla si suchý rohlík. Pustila si televizi a čekala na maminku. Bylo už hodně pozdě, spánek si žádal o slovo a malá Džina usnula. Za svitu televizní ob-

Ferda

Sedí pod starým dubem u řeky. V ruce má velký klacek, kterým v pomalém pravidelném rytmu tluče do země, a pořád si něco brumlá sám pro sebe a civí do neznáma. Ti, kdo ho znají, říkají mu Ferda a vědí také, že tady pod tím dubem tráví spoustu svého času. Každý den odpoledne tu posedává prostě jen tak, jako by zabíjel čas. Sedí tu často až do nočních hodin a brumlá a brumlá. Sedává tu skoro po celý rok, snad jen v zimě si tenhle odpočinek odpustí.

„Asi nějakej místní blázen, či co?“ prohodí většinou kolemjdoucí lidé, kteří ho neznají.

Ferda je opravdu podivín, dá-li se to tak říct. Na nohou špinavé žluté tenisky, staré potrhané džíny, kostkovaná zelená košile, která by potřebovala občas vyprat, a na hlavě černý širák také celý ošumělý. Vyhublý, vrásčitý, neupravenými vousy zarostlý obličej se zapadlýma smutnýma očima. Kolik Ferdovi může být let? Asi tak sedmdesát, odhadl by každý, kdo ho spatřil.

Ferda ale není bezdomovec, jak by si mnozí mysleli. Žije na okraji malého města u řeky Lužnice v malém domku se zahrádkou, která je mimochodem stejně zpustlá jako Ferda sám.

Když Ferdu na ulici někdy potkají menší děti, tak se mu raději vyhnou obloukem. Jako by šel z něho strach. Ale ti starší, pubertáci, ti jsou mnohdy drzí, až je to neúnosné.

„Hele Ferdo, nemáš cigáro?“

„Kdepak by vzal cigáro, vole? Nevidíš, takovej houmesák nemá ani na slanou vodu,“ prohodí ten druhý.

„Ale že by tu vodu potřeboval, aby tolik nesmrděl!“

„Až zase půjdeš k řece, Ferdo, tak se vykoupej, kazíš nám tady čerstvej vzduch.“

Těch blbců si nevšímal. Prostě dělal, že je nevidí, že je neslyší, a šel si svou cestou. Měl však hrozný vztek. Nejraději by ty blbce přetáhnul svou holí. Jen tak si pro sebe řekl:

„Vy hajzlové, vy víte hovno, co je to život! Kdybyste se uměli alespoň slušně chovat. Ale to vás holt máma asi nenaučila.“

Ferda je asi vůbec naštvanej na celej svět. Má to často těžké i s dospělými. Jednoho dne potřeboval jet autobusem do okresního města. Čekal na zastávce autobusu ještě se třemi dalšími lidmi. Když autobus přijel, počkal, až nastoupí oni, a pak chtěl nastoupit také. Řidič autobusu mu v tom však zabránil. Proč, to se už asi nikdo nedozví.

„Pane, nenastupujte! Mám plno!“

„Ale vždyť támhle je ještě prázdný sedadlo!“ bránil se Ferda.

„Není žádný prázdný sedadlo. Tam je koupená místenka,“ vylouval se řidič.

„Jak může bejt koupená místenka, když tam nikdo nesedí?“

„Prostě je to sedadlo na místenku a hotovo. Vystupte si, zavírám a odjíždím.“

„Prosím vás, já nutně potřebuju jet do Tábora. Tak budu třeba i stát.“

„Říkám vám, vystupte si! Mám obsazeno a prostě vás nevezmu. Nezdržujte autobus, nebo zaplatíte pokutu za zpoždění!“

„Aby ses nezbláznil, frajere! Kašlu na tebe i tvůj autobus,“ ulevil si Ferda, vystoupil a vrátil se domů.

Tahle příhoda nebyla jediná, stalo se mu mnohokrát, že se lidé na něho dívali tak nějak s odstupem, někteří se mu raději vyhnuli, jiní jako kdyby se štítili. Prostě Ferda se stal bytostí vyloučenou ze společnosti a opravdu bylo málo těch, v tomhle malém městečku téměř nikdo, kteří se ho tu a tam zastali, pomohli mu nějakým tím darem. Tu a tam se u dveří jeho domku objevil balíček s obnošenými věcmi nebo nějaká konzerva na přilepšenou jeho jídelníčku. Zda to Ferda využil, či ne, to opravdu nikdo neví. On sám byl tak moc uzavřený člověk, že se s nikým nestýkal, s nikým se sám nedal do řeči. Žil sám ve svém vlastním světě, který nikdo nechápal.

Pro mnohé však ještě víc bylo nepochopitelné Ferdovo počínání. Kromě toho, že pravidelně posedával pod dubem u řeky, stejně pravidelně každé ráno pracoval. Ne, nechodil do žádného zaměstnání. Svou práci si vyhledával sám a dalo by se říct dnešním slovníkem, že šlo vždy o práci veřejně

VÁNOCE
Vánoce, to je čas pohádek

Když čert dělá dobré skutky

Tak si představte...

V pekle zasedal velký sněm. Ano, prosinec se blíží – a to je v pekle vždycky frmol!

Lucifer povstal, rozhlédl se po kotelnách a povídá:

„Čerti, pozor! Všechny vás posílám ven! Mikuláš s andělem potřebují pomoc! Víte přece, že máme dohodu s nebeským královstvím.

A neposlušné děti – strašit! A hezky od domu k domu!“

No... a mezi těmi rohatými stál i jeden úplně nový.

Malý čertík Fifipírko. Půjde do světa poprvé.

Srdce mu tlouklo jako zvon, i když... čerti by vlastně srdce mít neměli. Fifipírko ho měl.

A v něm předsevzetí: „Já strašit nebudu. Já budu kamarád, možná... možná i dárečky rozdávat.“

Když nastal čas, všichni čerti vyrazili na zem. Tam každý čert našel svého Mikuláše s andělem a nadílka mohla začít. Znáte to.

Mikuláš rozdává dárky, děti recitují básničky, anděl se usmívá, čert řinčí řetězem, uhlí z čertovo kapes ubývá... prostě klasická mikulášská romantika.

A najednou... Jeden dům míjejí bez povšimnutí.

Za oknem sedí malá holčička.

Očka veliká, čeká, vyhlíží...

Když trojice její dům přešla, najednou se zalíjí slzami ta její smutná očička.

Fifipírko to nevydržel:

„Mikuláši! Co se stalo? Ty jsi na ni zapomněl?“

A Mikuláš, smutně, tak nějak... přizná:

„Víš, čerte... její máma je moc chudá. Nebyla na seznamu. A já mám svá pravidla... i já musím poslouchat.“

Fifipírko – jinak nesmělý, drobný čertík – vybuchl jak malá sopka:

„S tímhle já nesouhlasím!“

Aby dítě nedostalo dárek? Tak to tedy ne!

Půjč mi punčochu! Když ty nemůžeš, já to zařídím sám!“

Mikuláš se pobaveně usmál:

„Ale co jí dáš, Fifipírko? Vždyť máš jen uhlí a brambory.“

A Fifipírko srdnatě:

„Než nic... i brambory jsou dárek!“

A tak dostal od Mikuláše prázdnou punčochu.

Tiše se vrátil k oknu, položil ji tam...

A vtom – stalo se něco, co nečekal ani čert, ani anděl, ani sám Mikuláš.

Punčocha se sama začala plnit.

Ne uhlím. Ne bramborami.

Ale hračkami. Cukrovím. Malými radostmi.

Jako by ji naplnila... sama láska, která se nikam do seznamů psát nemusí.

A já vám neřeknu, jak je to možné.

To vědí jen ti tři, co stáli venku na sněhu a tiše se usmívali.

Mikuláš, anděl... a čert, který měl srdce větší než celé peklo.

Chvilku si ještě vychutnávali tu nesmírnou dětskou radost.

Pak pokračovali svou cestou.

Od domu k domu.

A všude, kde měly být dárky, tam dárky byly.

A kde měl se stát zázrak, tam se také stal.

